

המיטרה פירסמה בעיתונים את תמונתו של הפושע המוסקן, והזהירה צעירות שלא לנסוע בטרמפים. הוקם צוות של בלשי היחידה המרכזית והלישכה לתפקידים מיוחדים, בראשותו של קצין-סיוור של מרחב ירושלים, רביפקד דויד כהן, בן 38, נשוי ואב לשלושה, לצורך לכידתו של חליווה.

יום ג', 9.11.1976

בנמליה העופה חשדו שהעצור ינסה להגיע למטוס, כדי לעזוב את הארץ. על הכבישים המוליכים לירושלים וצפונה הורו מצור, שיירות ארוכות של מכוניות ודובנו לאורך קילומטרים לפני המחסומים. החיילים הישו את התצלומים שבידיהם, בעזרת פנסים, עם כל אדם שישב ב"מכוניות. ללא חוצאות.

יום ד', 10.11.1976

בשעה 10 לערך התמין חייל צה"ל ל"טרמפ, במרכז הכרמל בחיפה. מכונית וולוו לבנה נעצרה לידו לפתע, והנהגת אורנה פינקס, בת 20 אספה את הצעיר במדיה צבא. הצעירה, נכה, לא ציפתה להפתעות. אך הטרמפיסט שלף לפתע סכין מיטבו ואיים עליה שידקור אותה אם תציק. הוא הוריד אותה ממכוניתה ונעלה. בערך בשעה 14.00 באותו יום נעצרה בצומת מגידו מכונית וולוו לבנה, ונהגה, שלמה חליווה, הציע טרמפ לסוואן ברגיס, תירת מאנגליה בת 25. הוא הסכים להסיעה לירושלים. הוא נסע דרך הי כביש הישן, וליד יער הנשיא בקירבת בית שמש, שלף שוב את סכין המיטבח שלו, אנס את התירת באיומים, וכפי שהיא מסרה למישטרה, ניסה לחנוק אותה. היא ברהה מהיער, ותוקפה התרחק מהכביש. הצעירה הגיעה לכביש, ונאספה שם על ידי נהג שהסיע אותה למישטרת בית-שמש. בשעות הערב של אותו יום הביא המיטבח טרה תיגבורות ליערה הנשיא, וערכה בו סריקה מדוקדקת. חוקרי המישטרה טענו, כי יש להניח שחליווה הור לכביש אחרי שאנס את התירת, אך לפי העיבוד ש"נמצאו במקום לא היה ברור לאן המשיך

יום ה', 11.11.1976

השעה 9 בבוקר, רביפקד דויד כהן, שי ניהל את המירדף אחר העצור הנמלט, שוחח במישטרת בתי-שמש עם סמל-המישטרה מעכו משה חליווה. אביו של שלמה, שעה אחת אחרי שיחה זו נפגש כהן עם סוואן, כדי ללמוד ממנה פרטים על התנהגותו של האנס. גם אביו של שלמה נתבקש לספר לקצין-המישטרה על אופיו של בנו. רפ"ק דויד כהן היה משוכנע כי טרפו אינו מסתתר ביער, מן הדברים ששמע, למד כי שלמה חליווה אינו מוכן לסבול, לרצוב או לרדוד לקור הלילה.

יום ו', 12.11.1976

השעה שבע וחצי בערב, רפ"ק דויד כהן ותרסר בלשים מצריחו מתאספים ליד בית בודד, בדיוק מול בניין המטה הארצי של המישטרה בירושלים, באקד חים שלופים מתקרבים לבלשים עד לשער הבית: "מישטרה - לפתחו!" הבית שער לחברו-לכלא של שלמה חליווה, הבלשים חודשים שחליווה ביקר אצל חברו בבית זה, כדי לקבל עזרה, הם התאכזבו. באותה שעה נמצא חליווה בתל-אביב.

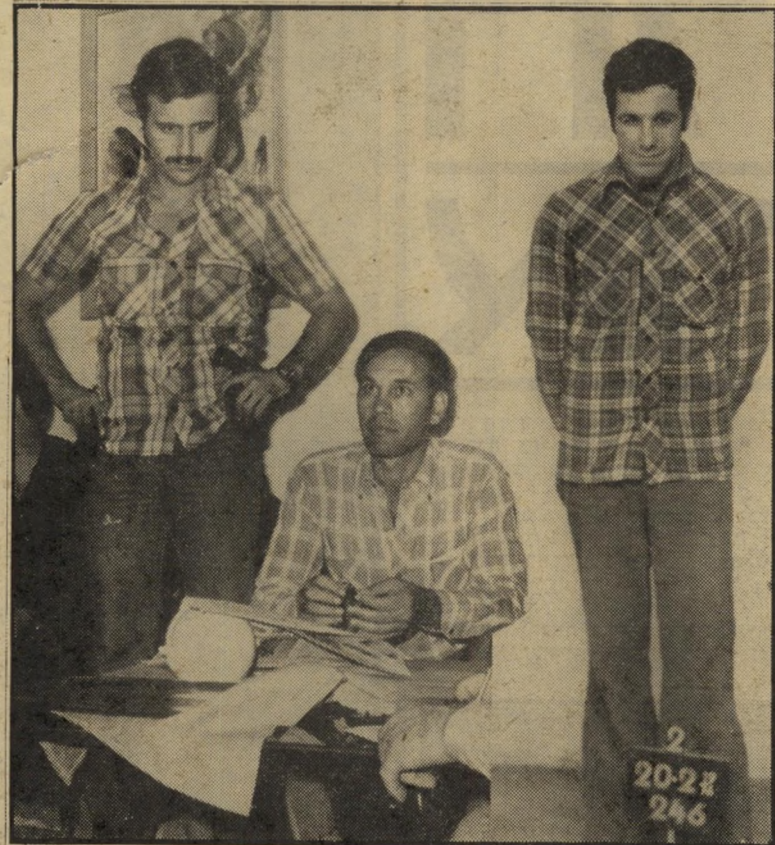
**כפרי-המכורה - השעה 9 וחצי בערב.** שלמה חליווה הסגיר את עצמו, למעשה, עקב פריצתו האווילית למישרד הנהלת-השכונות של הכפר, הוא פוץ פנימה כנראה כדי להשיג כסף, והפיל ב"אקראי שפורפת של סלפון שהיה בחדר. הנורה שנדלקה במרכזית הטלפונים של הכפר, עקב נפילת השפורפת, עוררה את חשדה של המרכזית, אליס נחמיאס, שי הזעיקה את קצין-הביטחון, סימון לוי, ה"אנס המוסקן, החשוד בהגעת מעשי-הרצח, נכנע לקצין-הביטחון למן הרגע הראשון. שבע ימים אחרי בריחתו נעצר שלמה חליווה, כשבגדיו נקיים ופניו מגולחים. מי איכסן אותו במשך השבוע הקשה שעבר על המדינה כולה? מי עזר לו לחמוק מתחת לחוטמם של אלפי השוטרים והחיילים? ומי הוא שלמה חליווה? האם אינו אדם חולה, שכבר מזמן צריך היה להיות מאושפז בבית-חולים לחליית-נפש?

רבות. למעשה אני זוכרת אותו עוד מזמן שהייתי צעירה, והוא תמיד נראה בעיני בחור נאה, פיקח ואפילו מושך. "מאוחר יותר, כשהפכנו לחברים ואפ"י לו לזוג מאורס באופן לא-רשמי, הוא סיפר לי שהוא רצה להיות טייס, אבל כנראה לא עבר את המיבדקים ואז הוא החליט להתנדב לצנחנים. הסיפורים עליו מתקופת הצבא, שהסתובבו הרבה בשכ"ו נה, הראו אותו באור של, "פיטר" רציני. אני יודעת שנפלה מכה על ראשו כאשר נהרג חבר טוב שלו מילדות, שגר גם הוא בשכונה והתנדב יחד איתו לצנחנים. החבר הזה נהרג ביום הראשון של מלחמת ששת-הימים. מספרים שבשביל שלמה זה היה הדבר הכי איום שקרה לו בחיים. כמה ימים אחרי שנהרג חברו הטוב, נפצע גם שלמה עצמו. הוא נפגע בראשו מרסיסים, במחשבה שגייסה עלה ב" הרעיון שאולי אותה פגיעה בראשו היתה המורה יותר מכפי שהציגו אותה. הוא היה אז מאושפז כמה חודשים בבית-חולים אורחי, ואחרי-כך שכב בבית-חולים צבאי.

לפחות, הצליח לשכנע בצידקתו. הסכמו בנינו שנמשיך לצאת תקופה מסוימת עד שנתארס באופן רשמי. בינתיים ביקרתי בביתו. הוריו הם אנשים נפלאים, שקטים, שקיבלו אותי נהדר. גם הורי כבר התחילו להסתגל לרעיון שאולי יהיו כאן בסוף נישואין. עד שבא המעצר הפתאומי, שלפחות אותי הפתיע מאד. ימים אחדים לפני-כן ראינו את הסרט עימונאל בנהריה. זה היה מעניין: שלמה בכלל לא התלהב מן הסרט הסכסי. באמצע הסרט עזבנו את האולם, ישבנו בבית-קפה והצטלמנו יחד.

אחרי ארבעה חודשים כבר הייתי מאורבת בו באמת, אבל מלבד גיפופים וחי"בוקים לא הלך בנינו כלום. למען האמת כבר היו לי חברים אחדים לפניו, אבל איתו החלטתי ללכת בשיטת הניסיון. רציתי לבחון עד כמה נכונים החשדות ש"ייחסה לו המישטרה. רצינית לבדוק אם הוא אלים. אבל כלום. הוא התנהג כמו תלמיד-תיכון ממצע. למרות שהיה כבר בן יותר מעשרים-ושמונה.

אז בא המעצר הפתאומי, בדיוק אחרי שהוא מצא עבודה במפעל-מתכת במיפרץ חיפה. באחד הבקרים הגיעו לביתי שוטרים, והודיעו לי ששלמה נעצר בחשד שהיה מעורב במיקרה הרצח של ליאונור בר-לולו, שקרה יום קודם-לכן בנהריה.



הרודפים והנרדף

הארץ, ורודפיו. במרכז: רביפקד דויד כהן, קצין-הסיוור של מישטרת מרחב ירושלים, וראש צוות המירדף אחר חליווה, לידו, שממאל, איש המחלקה-לתפקידים-מיוחדים.

באותו יום נלקחתי לחקירה במטה מר"חב השרון של המישטרה. לא יכולתי להאמין לטענות השוטרים נגדו. מפני שאת מרבית התקופה אחרי שהשתחרר מהכלא בילה יחד איתי, כמעט יום-יום. המיטבח טענה שאת מעשי הרצח והאונס ב"צע אחרי שהשתחרר מן הכלא. איך זה יכול להיות? אני לא מאמינה בכך. האם אדם יכול להיות דורסרצופי עד כדי כך שבליילה אחרי שהוא נסרד ממני בדירתי אהבה, יילך לאנוס?

הוקריה-המישטרה החזיקו אותי שם כמה שעות, ואחרי-כך שוחררתי. אבל אותם שוטרים המשיכו להטרוד אותי גם אחרי מעצרו של אהובי. באחד הימים הגיע לביתנו קצין-מישטרה, והציע לי עיסקה.

בהתחלה הוא אמר לי: חליווה, טוען שהוא אנס אותך. זה נכון? הכחשתי מייד שהוא בכלל שכב איתי. אחרי-כך הבנתי שזה טריק של המישטרה, והשוטר כבר היה גלוי יותר ואמר: את חוששת לספר שנאנסת בגלל הקירבה ה"מישפחתית, ובגלל שאת מפחדת מההורים. אז כבר פרצתי בכני. מה הם רוצים ממני?

"הייתי מאוהבת בו באמת!"

**אחרי שדושה חודשים בערך הוא התחיל לדבר על החוזה.** אני רוצה להתחתן איתך ולפתוח דף חדש בחיי. אמר לי, אני חושב שאת היא ההזדמנות שלי לכך. אז הוא התחיל גם לרמוז על התקופה הארוכה שישב בכלא. הוא סיפר על הקשיים, על החברה הגרועה, על ההידרדרות שלו עד שהגיע למקום כזה. הוא הזמן הוא טען שהוא חקי-מפשע ואותי,

כששמעתי על בריחתו של שלמה, הרי גשתי אפילו קצת שימחה. למרות שהתחלתי לצאת לפני חודשיים עם צעיר אחר, חשבתי לפעמים גם על שלמה. בלילות, בי עיקר.

כמה שעות אחרי שהוא ברח מבית המישפט בירושלים, כבר הגיעו אלי השוטרים. הם ביקשו שנשלפן אם במיקרה הוא יגיע אלינו. אני באמת לא יודעת מה הייתה עושה במיקרה כזה. ביום המשי ששעבר שוב הגיעו שוטרים אלי הביתה. מישהו הודיע שחליווה נמצא אצלך, הם אמרו לי. אחר-כך הסתבר שמישהו ראה אותי עם חברי, ינון, והחליט שיש דמיון בינו לבין שלמה. באמת יש ביניהם דמיון מסויים, רק שלשלמה יש עיניים ירוקות והוא גבוה יותר.

עכשיו כנראה שכבר לא אתראה יותר עם שלמה. בדצמבר אני מתגייסת צבא כנהגת צבאית ושלמה בטח ייכנס לתקופת-מאסר ארוכה. קשה לי לשפוט את מניעיו של חליווה לכל מעשיו, כפי שהם מתפרסמים בעיתונים. מפני שלי הוא גיר-אה כחחור רגיל בהחלט.

אולי זאת היתה רח מסיכה. אבל אולי כל מעשיו נעשו לאחר שלבש את המסיכה הזאת על פניו. אולי הפגיעה בראשו גרמה לאיווה פגם במוח. בדברים מסוככים כאלה אני כבר לא מבינה כל-כך. אבל בסך-הכל בשבילי, שהכרתי אותו לפחות עשר שנים והייתי חברתו הצמודה, ואפילו ארוסתו-לעתידי במשך ארבעה חודשים, הוא היה גבר חלום!

האב הסגור

את הבן

**עיד כאן יודויה האישי של אילנה אברגיל.** הצעירה מעכו, שהיתה ארוסתו של שלמה, בבית הוריו של שלמה. ברחוב ס"ד אייוק 38, שוררת אווירת אב, בשכונה המזוהה, אשר בצפון עכו. ליד התחנה המרכזית, מכירים הכל את שלמה חליווה. "אוי לבנות ששעה להוריו!" אומרת, אחת השכנות בבית ה"מגורים של בני מישפחת חליווה.

בבית עצמו יושב האב משה, סמל-מישמש כמכונאי-רכב במוסך של תחנת-המישטרה בעכו. בסוף השבוע ש"בר נטל חלק בחיפושים אחר בנו, ועתה החליט לקחת ימים אחדים של חופשה. "שלמה כבר לא בדינו", אומר האב, שאינו יכול עוד לכבוש את דימעויותו. "נתנו לו כל מה שיכולנו - חינוך טוב, אהבה. עכשיו הוא כבר לא בדיים שלנו, ומצדדי אפשר לתלות אותו."

האב, משה חליווה, היה זה שהסגיר את בנו ליד המישטרה בשנת 1969. אז נעצר שלמה לראשונה. בעת שהיה בחור דשים האחרונים של שירותו הצבאי כסמל בצנחנים, כחשוד בביצוע מעשה מגונה בצעירה חיפאית, יודויה-לשעבר. הוא נ"דון לשנתים מאסר-על-תנאי, ולתשלום פיצוי כספי בסך מאה לירות למתלוננת. אך הוסיף לשרת ביחידתו הקרבית, ב"קווים הקדימים. אז אמר האב: "הוא כבר לא ילד. הוא בן 21. ייענש וילמד לקח. אולי עוד יחזור למטבח."

אולם שלמה לא חזר למטבח, והוריו ניצרו את חוצנם ממנו. למרות שהוסיף לגור בביתם, בחדר אחד יחד עם אחיו הצעיר, אבי בן 18, ואחותו בת ה-19, עזבה המשרתת כיום בצה"ל.

ארוסתו הראשונה היתה צעירה ירושל"מית בשם רוני, ולדיכרי בני-המישפחה הם גם עמדו להינשא. אחרי שיחרורו של שלמה מהצבא, אלא שגם בפעם זו מנע מעצרו את נישואיו, חודשים אחדים לפני שתיכנן להינשאים. עוד בתקופת המאסר על-תנאי על עבירתו הראשונה הוא נעצר כחשוד בביצוע שני מעשי-אונס ומעשה מגונה בכוח.

במישפטו שנערך בחיפה ב-1970, סיבר תחילה חליווה להודות בהאשמות שייחסו לו. אחרי-כך הסכים להודות, בתנאי שי אחד משני מעשי-האונס ייחשב רק כ"מעשה מגונה. לבסוף נידון לשבע שנות מאסר, מהן ישב בכלא בפועל חמש וחצי שנים. "לנו כבר לא איכפת מכלום", אמרה אז אמו של שלמה, רגינה חליווה, ובכל-זאת, לבנייה-בית עדיין איכפת כנראה. גם היום הם יושבים ובוכים, ואינם מעזים להראות את פניהם מהוך לדירתם. לפני אורחים לאיקראים הם פותחים חך בדלת, ולשואלים לשלומם עונים בקיצור: "יהיה בסדר!"

מאיר רודין